

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci
žalobců:

- a) L. T. T., narozená X,
  - b) D. A. L., narozený X,
  - c) T. T. L., narozená X,
- všichni státní příslušnosti Vietnamská socialistická republika,
všichni bytem X,
všichni zastoupeni Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2023, č. j. MV-75594-8/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 22. 6. 2023, č. j. MV-75594-8/SO-2023, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši **27 730 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- 1. Žalobou podanou u zdejšího soudu se žalobci prostřednictvím svého právního zástupce domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2023, č. j. MV-75594-8/SO-2023, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a) a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 2. 2023, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. OAM-42138-29/ZM-2023, kterým byla dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně a) o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ze dne 16. 6. 2022, neboť se žalobkyně a) nejméně v období od 1. 6. 2021 do 15. 11. 2022 dopustila výkonu nelegální práce pro zaměstnavatele T. H. T., přičemž jí byla vydána zaměstnanecká karta s platností od 30. 7. 2020 do 29. 7. 2022 k zaměstnavateli T. H. B.

Žaloba

2. Žalobci b) a c) namítali, že o uplatnění práv žalovaný nerozhodl usnesením podle § 28 odst. 1 věty druhé správního řádu, čímž v případě negativního usnesení připravil žalobce o možnost odvolání. Přestože žalovaný nevydal usnesení k účastenství žalobců b) a c), k jejich účastenství se vyjádřil na straně 8. napadeného rozhodnutí. K tomu žalobci namítali, že žalovaný argumentuje pouze všeobecně a nevypořádal se s konkrétní argumentací žalobců b) a c), kteří uplatňovali svoje účastenství ve správním řízení. Rozhodnutí je proto v tomto směru nepřezkoumatelné. Žalovaný totiž neuvádí, proč zcela konkrétní argumentací žalobců opomíjí. Pouhé konstatování žalovaného, že rodina žalobkyně a) může být dotčena pouze nepřímo, a proto je účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu vyloučeno, je dle žalobců nedostačující. Žalovaný však rovněž nijak nevysvětlil svůj závěr, že judikatura zmíněná v odvolání žalobců se vztahuje k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, a proto není použitelná v případě zaměstnanecké karty.
3. Žalobce b) uvedl, že na území ČR pobývá ve společné domácnosti se svojí matkou na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s ní. Správní orgán I. stupně si byl vědom, že žalobce b) požádal o prodloužení tohoto povolení k pobytu a že řízení je vedeno pod sp. zn. OAM-16985/DP-2022. Správní orgány si proto musely být vědomé, že pravomocné zamítnutí žádosti žalobkyně a) o zaměstnaneckou kartu bude mít za přímý důsledek zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny u žalobce b), protože tento přestane splňovat podmínku, že je zletilým nezaopatřeným dítětem cizincem s povoleným pobytem na území ČR.
4. Zdůraznili, že sdílí společnou domácnost, společně hospodaří, společně se o domácnost starají a společně tráví jako rodina volný čas. V současnosti rodina žije z výdělků žalobkyně c) a z rodinných úspor, protože žalobkyně a) byla pravomocně zamítnuta žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, a nemá proto příjem, který nyní rodině chybí. Poukázali na to, že žalobkyně a) je vdaná, manžel žije ve Vietnamu, ale jejich vztah se již dávno rozpadl a je již pouze formální. Jedinými blízkými rodinnými příslušníky, se kterými tvoří fungující rodinu, jsou žalobci b) a c), kteří s ní žijí ve společné domácnosti v ČR. Neprodloužení zaměstnanecké karty matce – žalobkyně a) představuje závažný a nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života všech tří žalobců. Žalobci proto rovněž namítají, že žalovaný pochybil, pokud neprovedl jejich výslech, popř. věc nevrátil správnímu orgánu I. stupně k provedení jejich výslechů. Tyto výsledky by totiž osvětlily kvalitu rodinného života všech tří žalobců a míru, jakým do něj neprodloužení pobytu žalobkyně a) zasáhne.
5. Žalobci dále namítali, že v podání ze dne 25. 5. 2023 nejen odůvodnili odvolání, ale rovněž opravili žádost žalobkyně a) o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty tak, že žalobkyně a) uvedla, že ve skutečnosti žádá o prodloužení zaměstnanecké karty na jinou volnou pracovní pozici vedenou v EVPM pod jiným číslem, než které bylo uvedeno ve formuláři žádosti. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí s touto „opravou žádosti“ nijak nevypořádal. Rozhodnutí je i v tomto směru proto nepřezkoumatelné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě trval na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítl námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Dodal, že žalobci b) bylo dne 12. 9. 2023 vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní (vedeno pod sp. zn. OAM-12766/DP-2023), jeho pobytové oprávnění již tedy není vázané na pobytové oprávnění žalobkyně a). K „opravě žádosti“ o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, kdy žalobkyně a) žádá o prodloužení zaměstnanecké karty na jinou volnou pracovní pozici v EVPM, žalovaný uvedl, že žalobkyně a) žádala o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty k zaměstnavateli T. T. H., a to na pracovní pozici „prodavačky“ vedenou v EVPM pod č. 20 970 840 796 (ač ve formuláři žádosti v kolonce „číslo volného místa“ uvedla č. 13 312 780 715, ostatně správní orgán I. stupně se jí na tuto nesrovnalost v rámci výsledku doptával), a jako takovou i správní orgán I. stupně žádost posuzoval. Nicméně zaměstnanecká karta byla žalobkyni a) vydána k zaměstnavateli T. H. B., přičemž správním orgánem I. stupně bylo v průběhu řízení zjištěno, že žalobkyně a) na území ČR prokazatelně vykonávala nelegální práci, a to minimálně v období od 1. 6. 2021 do 15. 11. 2022, neboť pracovala pro zaměstnavatele T. H. T., aniž by disponovala zaměstnaneckou kartou k tomuto zaměstnavateli, oznámila změnu zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců nebo jí bylo vydáno povolení k zaměstnání od Úřadu práce, čímž se dopustila výkonu nelegální práce dle § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Všechny tyto skutečnosti jsou zřejmé jak z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobci i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí. K tomu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovou skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

11. Žalobkyně a) namítala, že se žalovaný nijak nevypořádal s tím, že ta žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty opravila tak, že ve skutečnosti žádá o prodloužení zaměstnanecké karty na jinou volnou pracovní pozici vedenou v EVPM pod jiným číslem, než které bylo uvedeno ve formuláři žádosti. K tomu soud uvádí, že žalobkyně a) v podání ze dne 25. 5. 2023 (pozn. soudu - v tomto podání nesprávně uvedeno datum 25. 5. 2022) uplatnila dva body, a to oprava žádosti a odůvodnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Soud z obsahu napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný v odst. 4 na straně 4 rozhodnutí rekapituloval obsah podání žalobkyně a) ze dne 25. 5. 2023, avšak o opravě žádosti žalobkyně a) se v tomto odstavci nijak nezmiňuje. Jakékoli vyjádření žalovaného k opravě žádosti žalobkyně a) učiněné v jejím podání ze dne 25. 5. 2023 soud po jeho podrobném prostudování v napadeném rozhodnutí nenalezl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak chybí úvaha žalovaného, zda lze žádost o prodloužení zaměstnanecké karty opravit, zda je oprava žádosti žalobkyně a) v odvolacím řízení přípustná či nepřípustná, popř. zda a jakým způsobem má oprava žádosti, pokud by byla přípustná, vliv na posouzení prodloužení zaměstnanecké karty. V tomto ohledu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přičemž oprava žádosti žalobkyně a) může být pro meritorní posouzení věci významná.
12. Soud nepřehlédl, že se žalovaný k opravě žádosti vyjádřil ve vyjádření k žalobě. V tomto směru je nutno zdůraznit, že nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109; obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, publ. pod č. 73/2004 Sb. NSS).
13. Soud naopak nepřisvědčil námitce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí týkající se účastenství žalobců b) a c). Žalovaný v odst. 4 na straně 8 jeho rozhodnutí konstatoval, že žalobci b) a c) nemohou být účastníky řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu, neboť povolení k pobytu ze své podstaty opravňuje pouze osobu, které je vydáno, pobývat na území ČR, tj. pouze žalobkyni a), nejedná se tedy o společenství práv či povinností. Žalovaný se též vyjádřil k účastenství žalobců b) a c) dle § 27 odst. 2 správního řádu. V tomto směru poznamenal, že účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu je taktéž dle jeho názoru vyloučeno, jelikož toto ustanovení předpokládá přímé, bezprostřední dotčení na právech a povinnostech. Řízení o prodloužení pobytového oprávnění se dle žalovaného přímo a bezprostředně dotýká jen žalobkyně a), přičemž její rodina může být dotčena pouze nepřímo a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63. Dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že judikatura zmíněná žalobci v doplnění odvolání se vztahuje k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, tedy pobytového titulu odlišného od zaměstnanecké karty, u níž není důvod k obdobnému postupu.
14. Z uvedeného vypořádání odvolací námitky žalobců a uplatnění práv dalších účastníků řízení žalovaným je dle soudu patrné, že žalovaný nepovažoval žalobce b) a c) za účastníky správního řízení, neboť řízení o žádosti žalobkyně a) se přímo a bezprostředně týká toliko Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

práv a povinností pouze žalobkyně a). Dle soudu je tak zřejmé, z jakých důvodů žalovaný nepovažoval žalobce b) a c) za účastníky řízení o žádosti žalobkyně a). Právní názor žalovaného je tudíž z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjevný a odůvodněný. Rovněž žalovaný v jeho rozhodnutí poukázal na to, že rozsudky, na které žalobci odkazovali v doplnění odvolání, se vztahují k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, tedy k odlišnému pobytovému titulu, a proto nejsou závěry daných rozsudků přílehlavé. I z tohoto závěru žalovaného tak dle soudu zřetelně vyplývá, proč žalovaný neaplikoval závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu, na které poukazovali žalobci, na žádost žalobkyně a) o prodloužení zaměstnanecké karty. Soud tak uzavírá, že se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal s námitkami žalobců spočívající v účastenství žalobců b) a c). Z formulace žalobních námitek je dle soudu zřejmé, že žalobci spíše než s absencí úvah nesouhlasí se samotnými závěry žalovaného o tom, že žalobci b) a c) nejsou účastníky řízení. Nesouhlas se závěry žalovaného však nepředstavuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, ale je otázkou zákonnosti napadeného rozhodnutí.

15. Dále soud hodnotil námitky žalobců, že o uplatnění práv žalovaný nerozhodl usnesením podle § 28 odst. 1 věty druhé správního řádu, čímž v případě negativního usnesení připravil žalobce o možnost odvolání. Touto otázkou se již opakovaně Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval. Lze odkázat na rozsudek tohoto soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014–147, publikovaný pod č. 3288/2015 Sb. NSS. (shodně též rozsudek ze dne 11. 5. 2017, č. j. 4 As 155/2016-44). Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí dospěl k závěru, že rozhodnutí o účastenství podle § 28 odst. 1 správního řádu nelze vydat, pokud již bylo rozhodnuto ve věci samé. Z úvah soudu v citovaném rozhodnutí též jednoznačně vyplývá, že rozhodným je v tomto ohledu již právě okamžik vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nikoliv okamžik nabytí právní moci tohoto rozhodnutí: *„Vydáním rozhodnutí (§ 71 odst. 2 spr. ř.) se řízení před správním orgánem v zásadě končí, neboť správní orgán je vydaným rozhodnutím vázán a nemůže jej i při zjištění vad změnit jinak, než zákonem stanoveným způsobem (viz Vedral J., Správní řád. Komentář. II. vydání. RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON: 2012, str. 631 – 632) [...] Právní moc rozhodnutí není v tomto směru podstatná, neboť veškeré úkony v rámci řízení činí správní orgán za účelem vydání rozhodnutí. To po jeho vydání nemůže změnit, kromě situací výslovně spr. ř. předvídaných.“*
16. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí též výslovně uvedl, že v situaci, kdy již správní orgán I. stupně vydá rozhodnutí ve věci samé, opomenutý účastník se může bránit zejména podáním odvolání. Tak ostatně žalobci b) a c) postupovali, neboť proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podali odvolání. Žalovaný se jejich postavením jako účastníků řízení zabýval a dospěl k závěru, že žalobci b) a c) účastníky řízení nebyli. Z uvedeného tedy plyne, že v situaci, kdy již bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nelze v odvolacím řízení vydat rozhodnutí o účastenství podle § 28 odst. 1 správního řádu.
17. Soud též poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2017, č. j. 4 As 155/2016-44, který poznamenal, že *„právní konstrukce prezentovaná žalobkyní, podle níž má odvolací správní orgán i v řízení o odvolání rozhodnout o účastenství opomenutého účastníka usnesením podle § 28 odst. 1 správního řádu, je problematická již jen z toho důvodu, že jediným opravným prostředkem proti takovému rozhodnutí by (teoreticky) mohla být pouze správní žaloba, stejně jako proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu ve věci samé. Takový přístup k řešení otázky účastenství v odvolacím správním řízení by zakládal nepřehledný dualismus, neboť výsledkem řízení o odvolání proti jednomu prvoinstančnímu rozhodnutí by byla místo jednoho*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konečného rozhodnutí de facto dvě rozhodnutí odvolacího orgánu, napadnutelná samostatně správní žalobou.“

18. Soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že v tom, že žalovaný nerozhodl usnesením podle § 28 odst. 1 správního řádu, nespátřuje vadu řízení.
19. K otázce účastenství žalobců b) a c) však soud považuje za nutné odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2023, č. j. 8 Azs 50/2023-54, odst. 25, jenž vyložil: *„Řízení o prodloužení pobytového oprávnění (doby platnosti zaměstnanecké karty) se tak v dané věci netýká pouze práv stěžovatele samotného, ale rozhodnutí z něj vzešlé nepochybně přímým způsobem zasahuje také do práv jeho manželky a dvou nezletilých dětí, kteří již na území ČR pobývají na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny navázaného právě na pobytové oprávnění stěžovatele. Z výše uvedených důvodů je třeba dospět k závěru, že rodinní příslušníci stěžovatele v nyní projednávané věci materiální podmínku podle § 34 odst. 2 s. ř. s. splňují, neboť napadené rozhodnutí zasahuje do práva na soukromí a rodinný život nejen stěžovatele samotného, ale právě i jeho rodinných příslušníků.“*
20. Přestože se výklad shora citované judikatury vztahoval primárně k otázce uplatňování práv osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. v řízení před správním soudem, a nikoliv k otázce účastenství v řízení před správním orgánem ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, tak to nemění nic na tom, že oba zmiňované instituty představují do značné míry „spojené nádoby“. Jestliže někdo může být dotčen na svém právu na soukromý a rodinný život v důsledku rozhodnutí orgánu veřejné moci, tak z hlediska existence či neexistence tohoto dotčení je v zásadě nerozhodné, zda rozhodujícím orgánem veřejné moci je soud nebo správní orgán. Naopak dosáhne-li nějaká osoba materiální podmínky spočívající na přímém dotčení práv zakládající postavení osoby zúčastněná podle § 34 odst. 1 s. ř. s., tak si nelze dost dobře představit situaci, aby by paralelně nedosáhla i postavení vedlejšího (dotčeného) účastníka správního řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu založeného na prakticky identické podmínce spočívající v přímém dotčení práv. Z této úvahy ostatně vycházel i Nejvyšší správní soud ve své dřívější judikatuře (srov. např. jeho rozsudky ze dne 23. 4. 2015, č. j. 7 Azs 80/2015– 31, nebo dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102), v níž krajským soudům vytýkal, že v případech žalob v cizineckých věcech – v nichž byla souvislost se slučováním rodiny – nebyli rodinným příslušníkům žalujících cizinců zasílány výzvy k případnému uplatnění práv osob zúčastněných na řízení, ač s nimi v průběhu správního řízení bylo zacházeno jako s vedlejšími účastníky.
21. Soud nepřehlédl, že na základě novely č. 173/2023 Sb. nabyt od 1. 7. 2023 účinnosti (mj.) i § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je účastníkem řízení o žádosti pouze žadatel a které je svou povahou lex specialis vůči obecné úpravě účastenství podle správního řádu (srov. § 1 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Řízení o žádosti žalobkyně a) bylo zahájeno dne 16. 6. 2022, tedy ještě před účinností zmiňované novely. Dané řízení proto bylo nutno dokončit ještě podle dosavadních předpisů (srov. čl. IV bod 1 zákona č. 173/2023 Sb.), tj. bez aplikace zvláštní úpravy účastenství dle § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců účinného až od 1. 7. 2023. Žalovaný proto byl povinen v řízení o žádosti žalobkyně a) aplikovat obecnou úpravu účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu a hodnotit, zda zamítnutím žádosti o prodloužení pobytu žalobkyni a) budou žalobci b) a c) dotčeni na svých právech, především na svém právu na rodinný život (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č. j. 42 A 7/2024-36, či rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2023, č. j. 141 A 14/2023-117). V tomto směru je nezbytné posuzovat, zda by nedobrovolné opuštění území ČR žalobkyní a) pro žalobce b) a c) mohlo znamenat přímé dotčení na jejich právech, je nutné tedy hodnotit, zda je pobyt Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce b) a c) navázán na pobyt žalobkyně a). Z uvedeného vyplývá, že nebyl zcela správný názor žalovaného, že řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty se přímo a bezprostředně dotýká jen žalobkyně a), přičemž její rodina může být dotčena pouze nepřímo.

22. S ohledem na uvedené soud považoval za nadbytečné, a tedy v rozporu s procesní ekonomikou, vypořádávat zbylé žalobní námitky týkající se přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobců, neboť v důsledku zrušení napadeného rozhodnutí se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný otázkou přiměřenosti jeho rozhodnutí znovu hodnotit.
23. Soud tedy uzavírá, že shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného výrokem I. rozsudku podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. V dalším řízení žalovaný projedná odvolání žalobců včetně jeho doplnění a vypořádá se všemi odvolacími námitkami žalobce a řádně se vypořádá též s opravou žádosti žalobkyně a) o prodloužení zaměstnanecké karty. Zároveň znovu posoudí, zda žalobci b) a c) jsou účastníky správního řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu.
24. Vzhledem k tomu, že žalobci měli ve věci plný úspěch, soud výrokem II. rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobcům do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 27 730 Kč. Náhrada se skládá ze zaplacených soudních poplatků 9 000 Kč (každý ze žalobců uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč) a z odměny za zastupování žalobců. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V tomto případě se však odměna za jeden úkon právní služby snižuje o 20 %, tj. o 620 Kč za každý úkon, neboť se jednalo společný úkon při zastupování více osob podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu; odměna přitom náleží za každou zastupovanou osobu. Výše odměny za jeden úkon právní služby tak činí 7 440 Kč. Odměna za dva úkony právní služby podle § 11 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání návrhu – písm. d)] je v tomto případě 14 880 Kč. Právnímu zástupci žalobců dále náleží částka 600 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Jelikož je právní zástupce žalobců plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku 3 250 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. října 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.